

Ρεμβασμός τοῦ κυρίου Μένιου Κατσαντώνη
τοῦ ἐπιλεγόμενου Καρδερίνη

ἀπόσπασμα ἀπό τό ἀνέκδοτο μυθιστόρημα «Ἀντιποίησις Ἀρχῆς»

Αἶν - τσβάι - ράουσι! ἔξω ὡρέ παντίδο ἐκράυγασεν ὁ Ἀλήπασας ἐξαφθείς εἰς ἄκρον ὑπ' ὀργῆς καί ἠγέρθη ἢ μᾶλλον ἐπήδησεν ὡς τίγρις μαινομένη ἐκ τοῦ ἀνακλίντρου. Μουσκέτ! φουζιλίρεν! οὐρλιάζει τό λοιπόν ὁ Οὐρλιχ, ξεπλυμένος βεληγκέκας ξανθομπούμπουρας, τρίζουνε σά σανίδια οἱ μαῦρες πόπτες του καρέφτης γυαλίζουνε, καί σὺμας ἢ κομαντατούρα κλαρίνο στό διάβα του. Τσοурμπελετόν! μουσκέτ! οὐρλιάζει ὁ Οὐρλιχ, αὐτό ἔναι τό καθημερινό προσφάγι του, φουζιλίρεν! λό-ος! οὐρλιάζει. Γιαβόλ χερ-μαγιόρ! κλαρίνο οἱ Βάφεν καμεράντ στό διάβα του καί κατασουνέπειαν φόγιαρ! οἱ Βάφεν καμεράντ, καθεμέρα γιαβόλ χερ-μαγιόρ καί κατόπιν φόγιαρ! φόγιαρ! καί κατόπιν τραγουδᾶνε στό προαύλιο τῆς κομαντατούρας ἐνσώματι: ὁ-ο-ολαρία-όλαλά ὁ-ο-ολαρία-όλαλά. Χορμούλ Καρντερίνης, προστάζει τό λοιπόν ὁ χερ-μαγιόρ μετὰ φωνῆς τραχείας καί ἀπειλητικῆς ρίψας ἐπί τοῦ ἐδάφους τό ταμπούκιόν του... Πολύ ἔμορφο ἑλληνικόν μυθιστόρημα ἢ κλέφτικον ἐπεισόδιον ὁ Κατσαντώνης. Τό σούφρωσε ὁ Μένιος στό γυμνάσιο τῆς Κοκκινιάς τότε στά μαῦρα χρόνια τῆς κατοχῆς πού Βάφεν καί τσολιάδες ἀποκοινοῦ στήσανε τό μπλόκο σπάσανε τίς πόρτες στό προσφυγόσπιτα χερχόφ καταπλιάδες ράουσι! Κι ὄσους ἀναρχικούς σάρωσε ἢ παγανιά τούς ντουφεκίσανε ἐπιτόπου μέσα στή μάντρα, ὡς τό πρῶνι νουμεράδα ντουφεκίζανε, διακόσους τετρακόσους, τρέχα γύρευε -μουσκέτ! φουζιλίρεν! φόγιαρ! Ἐμορφο μυθιστόρημα: τό φθινόπωρον ἤρξατο, ὁ ἑτός ἐπιπτε κρουνηδόν, βρονταί καί ἀστραπαί... ὁ Μένιος τό ἔχει μάθει νεράκι ἀποστήθους, τριάντα χρόνια θά τό ἔχει διαβάσει ἐξήντα ἑκατό μπορεῖ κι ὡς ἑκατονεξήντα φορές, στή φυλακή κάθε φορά τό κρατάει μαζί του, σκοτώνεις τήν ὥρα σου διαβάζοντας καί περιπλέον μορφώνεσαι ἐγκυκλοπαιδικῶς. Γδύσε το ὡρέ Ἰσοῦφ - Ἀράπη καί διῶξε το εὐθύς ἀπό τό Σεράγι, ἤφρισεν ὁ θεομάχος Ἀλήπασας θεωρῶν μέ ἰσθόλον ὄμμα τόν μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένον Καρδερίνην, ράουσι! βρονταί καί ἀστραπαί διέσχιζον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τόν θόλον τοῦ οὐρανοῦ καί ἄπασαι αἱ ὁδοί τοῦ Περαιά κατεκλύσθησαν ὑπό τῶν ὑδάτων... Σύμπωση ὁμως, ἔ; πάρα πολύ παράξενο -νά πέσει μέσ στά χέρια του κιτριτισμένο καί μαδημένο τό κλέφτικον ἐπεισόδιον ὁ Κατσαντώνης μόλις ἐγλίτωσε ὁ Μένιος τό κεφαλάκι του ἀπό τή μαχαίρα τοῦ καπετάν Περδίκη κι ἔφτασε μέ τή νεροποντή στόν Περαιά караβοτσακισμένος, μουσκεμένος ὡς τό κόκαλο, σιδεροδέσμιος. Φρέσεν μάσεν καμεράντ καπούτι, παρακαλοῦσε στήν κομαντατούρα καί τουρτούριζε, μιά μπουκιά φωμάκι χάνουμαι. Καρντερίνης ἄρολοχ! ἠγέρθη ὁ χερ-μαγιόρ ρίψας ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὄφρωσι, πῆγαίνε το ὡρέ στό ζιντάνι, μουσκέτ! φουζιλίρεν! Ἰδρωσε ὁ Μένιος ὄσο νά πείσει τούς Βάφεν τά χασαπόσκυλα πῶς τουλόγουτου δέν εἶναι κατάσκοπος ἐπειδῆς τόν συμπόνεσε ὁ καπετάν Περδίκης καί τόν ἀμόλησε ἀπό τά λημέρια του στόν Ταῦγετο. Τί σόι κατάσκοπος τουλόγου καμεράντ πού οἱ καταπλιάδες τοῦ σακατέψανε καί τό ποδαράκι; Χορμούλ Καρντερίνης, λέει, φουζιλίρεν! Ἐνα σακατεμένο πεντάρφανο καμεράντ, τούς λέει, δίχως τή μανούλα του πού κακοθανάτισε δίχως τόν πατερούλη του πού τόν λαρυγγώσανε ὡς πολιτσοῖ οἱ βαρυποινίτες ἀναρχικοί στό Νιόκαστρο. Ἀντιβάν Καρντερίνης, λέει. Ἐνα καποπεντάρφανο χερ-μαγιόρ μου, λέει, καί τόν συμπόνεσε ὁ καπετάν Περδίκης ὁ δράκουλας ἐνῶ καί τόν μπάρμπα του τό Βασίλη, τό φίλο τοῦ Κάιζερ πού οἱ Βάφεν τόν ὄρισανε δήμαρχο, ὁ καπετάν Περδίκης τόν κρέμασε στό

πλατάνι του Κολοκοτρώνη έξω από την Καρύταινα. Χορμούλ Καρντερίνης, λέει, μουσκέτ! Μά και ο πατέρας του καψο-Μένιου ο συχωρεμένος, λέει, και ο μπάρμπας του ο συχωρεμένος είπανε χερ-μαγιόρ μου φίλοι του Κάιζερ και τούς φυλακώσανε οι βενιζελικοί οι έθνοπροδότες, λέει, μαρτυρήσανε καμεράντ στά χέρια των άναρχικών γιά τή δόξα του Κάιζερ και του καψο-Μένιου ο συνονόματος πρωτοξάδερφος, Κατσαντώνης Μενέλαος του Βασιλείου ο γιός του δήμαρχου, από τούς κατασπλιάδες όρφάνεψε και τώρα διενεργεί ως όρφανό των κατασπλιάδων έμπόριον, τόν προστατεύει ή φράου Γκρέτα τής Πρεσβείας, είναι και όμορφόπαιδο ένώ ο Μένιος των κατασπλιάδων θύμα άπόμεινε σακάτης και τέσσερα πατριωτάκια του από τό Μελιγαλά, έργαζόμενοι στό κομαντοπιάτσα τής Καλαμάτας, τά πετσόκοψε στον Ταύγετο ο μοβόρος δράκουλας τό φόβητρο του Μοριά, μοναχά τό Μένιο τό φουκαρά συχώρεσε ως σακάτη και πεντάρφανο... Τραγουδούσανε τό λοιπόν άμέριμνο μέ τό μπαγλαμαδάκι ο Μένιος και τά πατριωτάκια στό έξοχικό τό Λουζιτάνια πλάι στό ποστομπλόκο, άς εκείνη τή μαύρη νύχτα μερακλώσανε και μπιστολιζανε στον άέρα νά θαμπώσουνε και τά κορίτσια τους άπό τή μαντάμ Βιβή, μπάμ! μπάμ! μπάμ! μπιστολιζανε και τραγουδούσανε τά ντέρτια τά φαρμάκια τους, και κεινη τή μαύρη νύχτα αίφνιδίως πετάνε τά όπλα οι μακαρονάδες στήν Καλαμάτα πού συνθηκολόγησε αίφνιδίως ή κωλο -'Ιταλία τους τή στιγμή πού ο Μένιος και τά πατριωτάκια μεκρουλιάζανε χορεύανε και τραγουδούσανε. Βγαίνει πρός νερού του ο Μένιος στό περιβολάκι άμέριμνος και στά μουλωχτά τόν άρπάζουνε οι κατασπλιάδες πού τούς ξέβρασε ή μαύρη νύχτα ως τό Λουζιτάνια πλάι στό ποστομπλόκο πού αίφνιδίως τό 'χανε έγκαταλείψει οι καραμπινιέροι. Ρέ κουτσέ ποιό άλλοι είναι μέσα και μπιστολιζετε; ψιθυριστά τόν ρωτάνε. Ψιθυριστά τούς φανέρωσε ο Μένιος έτσι κι έτσι κι έτσι. Του κολλάνε λοιπόν τό πιστόλι στή ράχη, τόν σπρώχνουνε ως τό παρεθύρι: Κράξε τό Νιόνιο νά κοπιάσει πώς τόν γυρεύει ή μάνα του και φρόνιμα, έ κουτσέ; Τόν κράζει ο Μένιος φρόνιμα. Μπράβο; του λένε οι κατασπλιάδες, τώρα κράξε και τό άδερφάκι του τό Μήτσο. Τόν έκραξε. Τ' άλλα δύο πατριωτάκια παραδοθήκανε εύθύς κι άς κρατούσανε χειροβομβίδες και αυτόματα. Τούς δέσανε άντάμα σ' ένα συρματόσκονιο όπως τούς τσίρους. Μπρέ! και τί πράμα είναι δαυτό; θάμαξε ο καπετάν Περγίκης ψηλά στά λημέρια του, σκύφτει θωρεϊ τό κούτελο του Μένιου πού είχε πιά σημάνει άναιτίως ή ώρα του, τά τέσσερα πατριωτάκια πετσοκομμένα μέ μαστοριά παρέκει ψυχομαχούσανε ταισιδι και ούρλιάζανε πάνω στά χαμόκλαδα άφού μαρτυρήσανε όσα μυστικά του κομαντοπιάτσα κατέχανε όνόματα και συνθηματικά παρατσούκλια σπιούνων τά πάντα. Τό σημάδι εκείνο στό κούτελο του Μένιου θυμωμένο άπό τήν τρομάρα κατακόκκινο, και είτανε δάσκαλος τό έπάγγελμα ο σκατόψυχος προτου θρονιαστεί στό καπετανλίκι αλλά μοβόρος ύαινα. 'Ωστε Κατσαντώνη σέ λένε μωρέ κουτσέ; άπορεί και τραβάει άλλη μιά μαχαιρίδι στ' άχαμνά του Νιόνιου πού βόγγαε και άγγελόκρουε πάνω στά χαμόδεντρα. Κόβει κάνα δυό βόλτες συλλογισμένος ο καπετάνιος, τροχίζει στό λιθάρι τό μαχάιρι του. Τι Κατσαντώνης μωρέ χαιδούτη κουρελιάζεις και τ' όνομα. 'Εσύ μωρέ είσαι ο Καρδερίνης, φτού σου! άνιτε νά χαθείς θρασίμι! Και σφαλιάρε μπουμπουνιστές κλοτσιές, προστάζει τό τσανάκι του: Φωτιά άγόρι μου παίξε του Καρδερίνη ένα λαϊκοδημοκρατικό μεπρντάχι μερακλιδικο παρά μία τεσσαράκοντα και σώνει, άρκετά μάς βοήθησε ο κιοτής. Μιά βδομάδα ποδαρόδρομο έν-συνεχεία ο Μένιος όσο νά φτάσει κούτσα κούτσα στό Γύθειο, κι ή φελζανταρμερι τον μπαγλάρωσε παρευθύς ως κατάσκοπο, σιδεροδέσμιο τόν πέμπανε στήν κομαντατούρα του Περαιά γιά νά μαρτυρήσει τά στρατιωτικά μυστικά του άντάρτικου. Είτανε και άγαθιάρης ο Μένιος τότε μυξιάρικο, ρωτούσε τόν καθένα νά τόν φωτίσει ποιός είναι εκείνος ο σωτήρας του ο Καρδερίνης. 'Ο 'Ισούφ - 'Αράπης ίχνηλατών τόν Κατσαντώνην περι τήν δύσιν του ήλιου εύρεν ελαύνοντα άγέλην αιγών τόν καλόγηρον Καρδερίνην, ούτος έχων έρυθρόν σίγμα επί του μετώπου μεγαλύτερον ταλλήρου... -δέν θέλω ώρέ Καρδερίνη τίποτε μόν' ένα μυστικόν νά μου πής- άν τό ξεύρω 'Ισούφ - 'Αράπη- πώ

